

Capricii de toamnă

M.C.

Multe neazuri adunat-a Tăria vremurilor sure
Și plânge fără de oprire jelind prin anticele turla,
Îneacă frunze-nsângerate de biciul vântului tubat,
Cântă prohodul unui soare ce s-a lăsat a fi uitat...

E sfâșiată pe-ndelete cu vechi săgeți înveninate
Și în zadar se peticește cu stele mici și răsfirate
Din constelații efemere ce-s rătăcite-n Univers;
Lacrimi îi curg neconținut în ritmul mut al unui vers...

Își caută răgaz în Luna ce-ar răsări măcar o clipă,
Dar o-mpresoară norii aprigi - lumina nu-i pentru risipă -
Și o alungă fără milă în lumea viselor de noapte
Și-n poezii cu iz romantic unde răzbate printre șoapte...

Se resemnează de nevoie, își stoarce mantia prea udă,
Căci n-are formă de scăpare din Toamna slută și zăludă;
Își poartă crucea pân' la capăt Tăria lumilor albastre,
Ascunde-n nori, cu măiestrie, lumina stelelor sihaștre...